

Μεσονυκτικόν

ΑΝΤΩΝΗΣ ΧΡ. ΠΕΡΔΙΚΟΥΛΗΣ

Ποίηση 2020

Copy right πνευματικά δικαιώματα
Συγγραφέας: Αντώνης Χρ. Περδικούλης
Αγυιά

aperdikoules@gmail.com

ISBN:978-618-00-2107-3

Ψηφιακή έκδοση: <http://www.weasywriter.gr>

Μορφή αρχείου: pdf

Σελίδες: 63

Γραμματοσειρά: Times New Roman μέγεθος 13

Ημερομηνία έκδοσης: ΙΟΥΛΙΟΣ 2020

Κάθε γνήσιο έργο φέρει την υπογραφή τού δημιουργού του

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

**Ποιήματα μυστικά ηλιοφερμένα
2018-2020**

**“ Το τραγούδι
βγαίνει απ’ το στόμα
από τα μάτια
απ’ την ψυχή...”**

**Γιώργος Σαραντάρης (1908-1941)
ποιητής και φιλόσοφος**

ΜΑΘΗΜΑ ΑΝΑΤΟΜΙΑΣ

Στό μάθημα τής Ανατομίας ο κύριος καθηγητής θα πεί:

“ Αυτή είναι η καρδιά τού άτυχου ποιητή. Αυτά τα δυό του νεφρά, που τα είχε κιόλας δωρίσει απ’ τα εικοσιδύο του. Αυτές οι κλωστές είναι τα νεύρα του. Που ξεκινούν απ’ την υπόφυση και καταλήγουν στις γροθιές του.

“ Τούτα εδώ είναι τα προσωπεία που λυώσανε κάτω απ’ τīs γροθιές του..Οι νεκροθάφτες τού πνεύματος, οι δειλοί, οι πονηροί,οι ξεπουλημένοι και οι βέβηλοι τών ιερών και οσίων πραγμάτων..

“ Τέλος αυτή η γκριμάτσα τού νεκρού ποιητή, με τη γλώσσα του σάν πιπεριά κρεμασμένη έξω είναι για να δίνει στους κάθε λογής αγύρτες την πληρωμή τους...”

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

ΕΦΗΜΕΡΑ

**Ποιός πόνος ασάλευτος
Σκεπάζει όλες τις θάλασσες;
Ποιός πόθος τον ανήφορο
Ντύνει μέσ στα μετάξια;
Κι εμείς φτωχοί σπουργίτες
Τί θα προλάβουμε φεύγοντας;
Θα μείνει στα μάτια μας το φώς
Απ' τη λεπτή της χάρη;
Θα μείνει στα χείλη μας η άχνη
Απ' τ' ακριβό της φιλί;**

ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Στού ουρανού τήν αψίδα
Ξυπνά η άμωμη αυγή
Τρέμει αχαλίνωτο τ' άστρο

Μιά πλημμυρίδα φώς
Που λούζει την ψυχή
Και πάει με τούς αθώους...

Αντώνης Χρ, Περδικούλης

ΡΙΞΕ ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ

**Αυτή τη νύχτα στάσου
Μπροστά στη φοβερήν άβυσσο
Ρίξε το βλέμμα τής μελαγχολίας**

**Τα χείλη διψούν για νιό βασιλικό
Τα χέρια γι' αρντίδωτη χαρά
Ο έρωτας γι' ατέλειωτα φτερά...**

ΧΥΜΗΞΑΝ ΜΝΗΜΕΣ

Μές στα νερά
Πεθύμησε η ζωή
Να συμφιλιωθεί
Με τον θάνατο
Χυμήξαν μνήμες
Θάλασσες βουνά
Στρωθήκαν κάτω
Από θίψη πλατύφυλλη
Ανθοφόρησε η ψυχή να καρτερεί
Χόρτασε τον άνεμο
Στην αγκαλιά τής γής...

ΑΝΤΙΑΩΡΑ

Χάρισέ μου ένα λυχνάρι
Να σου χαρίσω μιάν αστραπή
Ταξίδεψέ με στην αυγή
Σεργιάνι να σε πάω στη γή
Μπές σ' ένα κρύσταλλο χαράς
Να μπώ σε μαγεμένο ρόδι
Να μάς σύρει ο άνεμος ο ποταμός
Στο χάλασμα τής ασημοβροχής
Ένα κρινένιο χέρι όλο θυμιάματα
Να μάς λικνίσει μέσ στα σύννεφα
Η θάλασσα που σπαρταράει αρώματα
Να μάς τυλίξει μολυβένια φύλλα...

Η ΑΝΟΙΞΗ

Η άνοιξη αλαλάζοντας
Υφαίνει ανθούς
Μαργώνει βλέμματα
Κοπέλες γαλανές
Μάς σεργιανά στον μισεμό
Στον πυρετό τής νιότης

Η άνοιξη αλαλάζοντας
Στα φωτεινά νερά
Χρυσώνει παραμύθια
Αηδόνια λεμονιές
Απλώνεται ως τον ουρανό
Τρυπώνει στους φεγγίτες...

ΤΟ ΧΩΜΑ ΑΧΟΡΤΑΓΟ

**Το χώμα αχόρταγο
Θέλει νεκρούς
Αυγές νυχτέρια
Σκιρτά κατάμαυρο
Πιάνει δρεπάνι..
Εμπρός, στο κάλεσμα!
Άγγελοι, Μοίρες
Προσοχή!
Το χώμα ανάκλιντρο
Τών έρμαιων σωμάτων...**

Η ΨΥΧΗ ΕΧΕΙ ΜΑΤΙΑ

Η ψυχή έχει μάτια
Οραματίζεται
Τήν καταιγίδα πού' ρχεται
Μνήμες χρυσές
Θαμμένα κόκκαλα
Παιδικά φυλακτά
Ορέγεται απελεύθερη
Ιστία караβιών
Ορθάνοιχτα πανιά
Τη μοναξιά ακριβή
Τη ντροπαλή χαρά...

ΗΛΙΟΣ ΔΡΕΠΑΝΙ

Ήλιος δρεπάνι πορφυρό
Ψυχή φωτιά θαλασσινή
Μνήμη φρέσκια τού μπάτη

Θαύμα σιωπή σαν φυλαχτό
Κοχύλι που ξανοίγεται
Σ' αλύτρωτη ερημιά...

NYXTA

**Η μέρα ματωμένο ρόδι
Δεν υπάρχει χρόνος που κυλά
Μονάχα φόβος που μαρμαρώνει**

**Ο θάνατος που ξεφυσάει σα γύφτος
Λύκοι τής ερημιάς βέλη τής καταγίδας
Το σώμα τής νιότης στα δόντια τής νύχτας...**

ΝΙΑΤΑ

Η θάλασσα μάς φίλησε στο στόμα
Μάς φίλεψε αστερίες
Χρυσά απογεύματα
Όρμησε καταπάνω μας
Με ξέλυτα μαλλιά
Ξεσήκωσε πόθους
Αστροπελέκια
Μάς έγδυσε χωρίς μιλιά
Στην αφρισμένη νιότη
Μάς σκόρπισε κι εχάθη...

ΣΚΙΡΤΑ Η ΨΥΧΗ

Σκιρτά η ψυχή ανέφελη
Μές στ' αφοπάτημά της
Σαν άνεμος αχολιά

Με το καράβι τής αυγής
Λύνει πεντάμαυρες αλύσους
Λαχταριστή χορταίνει ελευθερία...

ΠΑΝΩ ΑΠ'ΟΛΑ

Μιά φωνή
Γυρνά μαυλιστική
Σαν χελιδόνα
Την άνοιξη
Μά πάνω απ' όλα
Ένα γαλάζιο φώς
Τοπίο εξοντωτικό
Η λάμψη τής νιότης
Να τρέχει ολόξανθη
Στην ανυπότακτη ερημιά...

ΕΡΗΜΙΑ

**Καθώς η άνοιξη θ' αχολογάει
Με το φλασκί τού Διόνυσου με τ' ανθοπούλια
Μαρμαρωμένο τ' όνειρο θα ξεψυχάει**

**Στην πλώρη τή μεθυστική τής μέρας
Σπίνους γλυκόλαλους κι ερωτοχτύπια
Θα τα σκεπάζει ένας βουβός αγέρας...**

ΑΚΟΥ

**Άκου
Στην έρημη σιωπή
Τον στεναγμό
Πώς προχωράει
Περίλυπος
Πότε λυγμό
Να σε καλεί
Πότε νεφέλη
Κι όταν
Βουρκώνει η αυγή
Να υψώνεται ως τα δέντρα
Με όλα του
Τα πουλιά μαζί
Σαν έτοιμος
Να φτερουγίσει...**

ΘΑΥΜΑ

**Πότε αυγή πότε σκοτάδι
Τής αύρας σου που με τυλίγει
Ψυχή μου εσύ μενεξεδένια**

**Ως αστραπή κι αβρή εικόνα
Σαλπίζει μέσα μου ένα θάμα
Πότε πληγή και πότε χάδι...**

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

ΒΑΣΙΛΕΙΟ

**Πιάσε αυλό να τραγουδήσεις
Τής μοίρας το πικρό τραγούδι
Απ' τής ψυχής σου το ανήλιο**

**Σαν ανεμώνη που θ' ανθίσεις
Μές στα γυρίσματα τού πόνου
Γύρεψε τής χαράς βασίλειο...**

ΗΛΙΟΧΑΡΑ

Απ' τ' ουρανού μεθώ τη ζάλη
Κόμα η ψυχή μου πλανεμένο
Τώρα κι η θάλασσα με πνίγει

Σε μι' αστραπή θ' ανέβω πάλι
Να βρώ το φώς μου το χαμένο
Κι ηλιοχαρά να με τυλίγει...

ΚΕΡΑΣΙΑ

Στο παράθυρό μου
Πρώτη καλημέρα
Μού γελά μού στέλνει
Χάδια στον αγέρα

Είμαι ο ανθός της
Η χαρά τής νιότης
Γέρνει ο ήλιος λάβρος
Στο προσκέφαλό της

Με τα φύλλα παίζουν
Τα πουλιά, τ' αστέρια
Έβγα χελιδόνι,
Φέρε καλοκαίρια

Κερασιά ντυμένη
Με λευκά στολίδια
Χρυσοκεντημένη
Θεία δαχτυλίδια

Στο παράθυρό μου
Πέφτει αργά το βράδυ
Πώς με νανουρίζει
Το λιγνό της χάδι...

NYXTA

**Στην παγερή σου αγκάλη κλείσε
Τού θέρους την ξεθωριασμένη αχτίδα
Κύμα κι αφρός που γίνηκε στο διάβα**

**Σ' αλλοτινού καιρού τα μονοπάτια
Νύχτα με μυρωμένα χέρια
Σκέπασε τον αλαργινό μου πόθο...**

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

ΧΟΡΟΣ

**Σ' άσπρο σύννεφο καβάλα
Μές στού ανέμου την πιλάλα
Το λευκό και μαύρο φέρνουν
Κι όλο σε χορό μάς σέρνουν
Χάρος και Χαρά πιασμένοι
Με τη Μοίρα μας δεμένοι...**

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Αύγουστε χρυσοστάφυλε
Ερωταναθρεμμένε
Τού πεύκου γλυκοθρόϊσμα
Και τού νησιού τ' αγέρι

Αύγουστε μελιστάλαχτε
Ταξιδοχαϊδεμένε
Τής πλώρης αγαλλίαμα
Και τής ψυχής χειμάδι...

ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

**Η θάλασσα η αστραφτερή
Μάς κοίταξε στα μάτια
Μεσημεριού πνοή**

**Στην αγκαλιά μας άφησε
Χάδια φιλιά κομμάτια
Κι εχάθη στη βουή**

**Μές στο βυθό της γίναμε
Λεπτή διάφανη μνήμη
Και δόξα τών πουλιών**

**Απ' την ψυχή μας άνθισε
Μεστή η χαρά τ' ονείρου
Κι αφέθη τών ωρών.**

ΑΧΟΣ ΚΡΥΦΟΣ

**Κι ο στεναγμός που σε ταραΐζει
Μοιάζει μαρμαρωμένο δάκρυ
Βουβός αγέρας μέσ στη νύχτα
Στα σπλάχνα πυρετού ανάσα
Τής λησμονιάς σβησμένος λύχνος
Κι ο στεναγμός που σε σπαράζει
Αχός κρυφός, λάβα, μαράζι...**

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ

Άκου η ψυχή με λυγρό δοξάρι
Πώς τραγουδάει λυπητερό τραγούδι
Λικνίζοντας τον πόνο σαν το κύμα
Και τη χαρά απάρθην λαχτάρα...

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΣΤΑΘΗΚΕ

Τήν ώρα τήν εμάραναν οι μνήμες
Και η καρδιά μας ξενυχτά
Ὡς το βουνό ψηλώνει η λυγερή
Ψηλώνουμε κι εμείς λιγνός καπνός

Τήν ώρα τήν καλόθρεψαν οι μνήμες
Και η καρδιά μας αλυχτά
Χυμήξαν πάνω μας σά γύπες
Κι ο χρόνος στάθηκε να μάς κοιτάζει...

ΠΑΗΜΜΥΡΑ

**Σα μιά πλημμύρα η νέα μέρα
Το δίχτυ απλώνει ονειροφάντρα
Φρεσκόβγαλτη στο περιγιάλι**

**Αγλύκαντο φιλί τού αγέρα
Αχνό πριν τού ηλιού η χάντρα
Θα λυώνει στις νυκτός τη ζάλη...**

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Ακόμα
Απομακρύνομαι και πάω
Δέ με κρατάει άλλο
Η κοιλιά τής γής
Σαν παραμύθι που τελειώνει
Απομακρύνομαι
Μόνο οι αυγές οι τρυφερές
Με πιάνουν απ' το χέρι
Σαν τής φιλάει ο άνεμος
Πώς κλαίνε γοερά
Σαν τής φιλάει ο πρίγκηπας
Πώς κοκκινίζουνε σά μήλο!..

ΚΕΡΕΝΙΑ ΧΕΡΙΑ

**Τού ανέμου βιός τ' ανθρώπου σκέψη
Στο χώμ' ανάλαφρα σκορπάνε
Απ' τ' ουρανού τα παραθύρια**

**Έχει η ψυχή κερένια χέρια
Μετά το φίλημα τής νύχτας
Λιώνει στον ήλιο αλαφιασμένη...**

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΝΑ' ΧΕΙ

Η επιθυμία νά' χει
Ούριον άνεμο
Ψυχή καλοκαιρινή
Να σπαρταράει
Αυλός κι αυλάκι
Φουσκωμένη σάν κύμα
Νά' ρχεται
Υπόσχεση χαράς
Άλλοτε αγρίμι
Άλλοτε προσευχή...

Η ΜΕΡΑ ΠΕΦΤΕΙ

“ Σε λίγο θά’μαστε ερωτευμένοι
Σε λίγο θά’ναι καλοκαίρι
Σε λίγο θά’μαστε νεκροί..”
Τάκης Βαρβιτσιώτης

Η μέρα
Πέφτει σά φύλλο
Τα χρώματα
Τα χόματα
Κλαίνει.
-Μή πέφτεις, μέρα
Στάσου στον ουρανό
Στα σύρματα με τα πουλιά
Στο βουνό με τον Θεό
Στο περιγιάλι τ’ αστραφτερό.
Κλαίνει κι οι δυόσμοι
Αχολογούν οι κοπέλες.
-Στάσου μέρα, στάσου..
Όμως η μέρα
Πέφτει σαν ξύλο...

ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΙ

Τού ανθρώπου το μυαλό δέ φτάνει
Να λύσει τις φριχτές αλύσους
Τής ερημιάς και τού θανάτου

Σά θάλασσα που σιγοτρώει
Στ' αστραφτερά τα σωθικά της
Λαχτάρεις, πέτρες και μαράζια

Η μέρ' απατηλή ως τον πάτο
Παίζει με τα χρυσά της δώρα
Γελώντας τούς μελλοθανάτους...

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

ΚΟΚΚΑΛΑ

ιερή μνήμη γονέων

**Δαμάστρα γή τής νύχτας σώμα
Την πατρική φωνή δέ θα μού πάρεις
Νεκρό δικό μου δεν σου αφήνω**

**Μήτε τής μάνας τη ματιά χρυσή
Αφάνα γή κι αβύσου στόμα
Κόκκαλ' αγίων μή χαλάς εσύ!..**

ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

τῆς Βικτώριας

Τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀνοιξης
Θ' αλυσοδέσω το σύννεφο
Σ' αγέρωχο δέντρο
Θα πλύνω στον φλοίσβο
Τὴν ατέλειωτη νύχτα
Θ' αναστήσω τα φευγάτα όνειρα
Μέσ στην ποδιά σου..

Τὴν πρώτη μέρα τού μαγιού
Θα ντύσω λεμονιές
το γαλάζιο μας σπίτι
Θα νίψω τα μάτια μου
Στο βελουδένιο γέλιο σου
Θα γνώψω στα πουλιά
Να ξαναπιάσουν το τραγούδι..

Τὴν πρώτη τ' αλωνάρη αυγή
Δέ θά' ναι πέτρες στο διάβα μας
Μήτε ασκοί τού Αιόλου δεμένοι..
Στη λυγερή τη βάρκα μου θα σ' ανεβάσω
Να ταξιδέψουμε μακρυά
Μέσ στ' ανυπότακτο καλοκαίρι
Πέρα κι απ' τις αχνές γραμμές
Τών οριζόντων...

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΟΝΕΤΤΟ

Κι αν απ' το κύμα θα γλυτώσω
Τού ανέμου η χάρη θα με στείλει
Σ' ανήλιου τόπου τ' ασφοδίλι
Σάν ερημίτης να σηκώσω

Τίς πέτρες και τα γλαροφύκια
Όπου η ψυχή μοιρολογάει
Τίς μέρες πού' φυγαν νογάει
Στής ειμαρμένης τ' αρμυρίκια.

Όλ' η ζωή θα γέρνει εμπρός μου
Αγκομαχώντας στ' ανηφόρι
Τη μέρα Σίσσυφος τού κόσμου

Τή νύχτα σ' άθλιο βαπόρι.
Σάν το καντήλι θ' αργοσβήνω
Άλλο τη φλόγα δέ θα δίνω...

Μεσονυκτικόν

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Απ' το κατάρτι τής αυγής
Ο νούς μας σημαδεύει
Ένα βουνό ανήμερο
Που κατοικούν πουλιά

Πάνω στη μνήμη τήν τρελή
Θα πορευτεί το θέρος
Μ' άλλο στίχο τού γιαλού
Και ψεύτικο ουρανό...

ΘΕΡΟΣ ΑΛΙΜΕΝΟ

Τής ψυχής παλμός
Ασβηστο λυχνάρι
Στ' ακρογιάλι.
Τής φωνής ορμή
Άκοπο σπαθάρι
Στο θηκάρι.
Τής σιωπής ρυθμός
Φώς μες στο τσαρδί
Τού αλωνάρη.
Τής αυγής λαμπή
Τρέφει στα νερά
Βάρκα παλαμάρι.
Δειλινού πνοή
Σ' έρημο νησί
Δροσερό κλωνάρι.
Έρωτα βουή
Και φιλιού αφή
Γλάρος θα τα πάρει...

ΑΗΔΟΝΙ ΚΑΙ ΒΙΟΛΙ

Σε στυγερό βοριά
Τῆς χειμωνιάς αηδόνι
Πονώ να πελαγώνει
Έρμο μέσ στα κλαριά

Φωνή δέν είναι μιά
Τού αλύπητου αγέρα
Να σκιάζει τη φοβέρα
Στη στρίγγλα ερημιά

Γιατή η μοίρα η νιά
Λαλιά σου πήρε η δόλια
Σε κυνηγάει με βόλια
Σού σκίζει τα πανιά;

Ξάφνου σ' ένα μπαλκόνι
Ενός βιολιού η κρήμη
Το βάλσαμό της χύνει
Κι αναθαρρεί τ' αηδόνι...

Η ΛΕΞΗ ΜΟΥ ΤΡΑΝΤΕΛΛΕΝΗ

Τής γλώσσας μου ανθός
Η αυγινή σιωπή
Όταν το φώς ακινητεί.
Η λέξη μου τραντέλλενη
Στού Σολωμού τίς κρήνες
Κρυφά που ηλιάζεται.
Μαρμάρينو νερό
Πηδά αλαφροζυγιάζεται
Ταξιδεύει αλύπητα.
Θέλει ακτές η λέξη μου
Ν' ανοίξει πανί
Βροχή αφοκοπημένη.
Θέλει νυχτέρια φωνές
Τρυγητές θεριστάδες
Πηγελόπες αφίλητες...

ΣΑΝ ΣΠΙΝΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ

Σάν τα πουλιά
Ατιθάσευτοι
Ξεστρατίσαμε
Με το καράβι
Αγέρωχοι
Πελάγη σκίσαμε
Σε ανεμοζάλη
Άκοπα στάχνα
Λυγίσαμε
Στα καλοκαίρια
Ανυποχώρητοι
Ξοδέψαμε το φώς.
Όχι σά δέντρα
Σφιγμένοι στο χώμα
Να μάς χτυπάει ολούθε
Η λιοκαμιά.
Εμείς
Σά σπίνοι αόρατοι
Μες στής βροχής
Τη σιγαλιά...

ΑΣΠΑΣΜΟΣ (ΣΟΝΕΤΤΟ)

άγιες σκιές γονέων

Ματιά πληγή ύστερο χάδι
Άγγιγμα τού αποχωρισμού
Γλυκές ψυχές μέσ στο σκοτάδι
Τού θείου ανέμου, τ' ουρανού

Από τα σπλάχνα τής αβύσσου
Ασίκης τώρα θα σαλπάρει
Ήλιος αργυρωτός, φεγγάρι
Θα ξαναγεννηθούν, θυμήσου

Κι απ' τής μητέρας τ' αχνοχείλι
Αβρή γαρδένια θέ ν' ανθίσει
Τού χάρου το στοιχειό να σβήσει.

Έβγα πατέρα, στ' ασφοδίλι,
Δές αστραπές, φώς η αλάνα,
Βοά ανάστασης καμπάνα!..

ΕΝΤΕΛΕΙΑ

Το καλοκαίρι η θάλασσα
Εισβάλλει στήν πόρτα μας
Δέν μάς ρωτά δέν μάς μηνά
Παίζει με την επιθυμία μας
Τα χείλη μας τ' απόρθητα
Μάς τυραννά γλυκά
Κι ύστερα αλλοπρόσαλλη
Ξανά μάς εγκαταλείπει...

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

ΑΣΚΗΣΗ ΣΙΩΠΗΣ

Η σιωπή ξανάρχεται
Αγγιγμα ιερό
Ανοίγω
Πόρτες παράθυρα ψυχή
Να μπει με τα βασιλικά της
Να χορτάσει το κορμί
Έπνο αρωματισμένο
Έστερα απ' τον αχαλίνωτο
Χορό τής ποίησης...

ΕΥΓΕΝΙΚΗ

Βγές στού Μαρτιού τ' αντάμωμα
Ιριδισμούς αγέρα ξανθομάλλη
Κι άλλες να ιδείς μικροχαρές
Τραγούδι λυγερό να πιάσεις
Ωρα τήν ώρα όπως ο ήλιος
Ρίχνει στο μέτωπό σου ασήμια
Ίδιο μ' αγκάλιασμα ουράνιο
Αφροχαϊδεύει τήν ψυχή σου...

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

ΒΙΚΤΩΡΙΑ

Σάν φώς ανέσπερο χυμάς
Στού νού μου τη γλυκιά βουή
Στα χέρια μέσα σε κρατώ
Σάν ρόδο σάν γαρυφαλλιά
Κι ύμνο πλατύ θαλασσινό
Από μυρτιά καί χάρη
Σού φτιάχνω απ' άνθη λεμονιάς
Κι από φιλί, ακριβή μου...

Μεσονυκτικόν

ΣΟΥΠΡΕΑΛΙΣΤΙΚΟ

Στο περιγιάλι
Οι ίσκιοι μας χορεύουν
Χωρίς να τραγουδούν
Οι ίσκιοι μας
Στο περιγιάλι χορεύουν
Αγκαλιασμένοι
Δεν είμαστε εμείς
Που χορεύουμε
Εμείς έχουμε φύγει...

ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΣ

Πέτα το μπαλωμένο τ' όνειρο.
Ρίξε το στη φωτιά.
Εξακόντισέ το
Στου ανέμου το δίχτυ
Στού ήλιου τον μύλο.
Ύστερα στρέψε το πρόσωπο
Στην ανατολή
Και πλάσε άλλο,
Όνειρο φρέσκο...

Μεσονυκτικόν

ΒΕΛΟΥΔΟ

Βαθύς ο στεναγμός σάν κύμα
Ίδιος αλαλαγμός τού ανέμου
Καλοκαιριού γέλιο χρυσό
Τώρα που η μέρα σε ποτίζει
Ωραία στην αφή τής μέρας
Ροδοφιλί αρωματισμένο
Ιλαροφώς μέσ' απ' τα σπλάχνα
Αφατο τών χειλιών σου χάδι...

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

ΖΕΦΥΡΟΣ

**Τῆς θάλασσας τή δύναμη
Να λαχταρώ να θέλω
Και τῆς βροχῆς τή σιγαλιά**

**Τού θέρους τ' ἄλλο πρόσωπο
Τ' αλίμενο το πλανερό
Και τῆς γαλήνης χάδι**

**Να τρέχω σάν τον ζέφυρο
Σκόνη να στροβιλίζομαι
Μές στού ηλίου το λάδι...**

Μεσονυκτικόν

ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ

**Πανάρετοι τῆς εὐσεβείας διαλάμποντες και θεηγόροι τοῦ Σταυροῦ αθλητές, ὡς
άνθη εὖοσμα καταυγάσετε θαύμα εν φωτί ανεκκλήτητον, καλλίνικοι Ισιδῶροι
ιερότατοι, υμῖν μέλομεν ὕμνον ατελεύτητον...**

(Κοντάκιον σε ἦχο δ', ἔγραψα για τοὺς Ἀγίους Ισιδῶρους)

ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΚΑΙΡΩ

Εν τώ μέσω τής νυκτός ο στίχος ο γονιμοποιός εξανίσταται και σπέρνει
ευάνθους στο φρεσκόχωμα μιάς ιδέας. Πέρα ως πέρα μυστηριακά κι
ανεξερεύνητα γεννιούνται οι λέξεις, πιάνει η καθεμιά το μετερίζι όπου έχει
ταχθεί, παίρνει μορφή, πλάθει φωνή.

Στοχασμοί απεριόριστοι υψώνονται σά θεριοκύματα θαλάσσης, ζητώντας να
ξεχυθούν στο περιγιάλι.

Σε τούτη την αμόλυντη αταραξία τών ωρών, όπου φαίνεται πως όλα έχουνε
μπεί σ' έναν ύπνο γλυκό και μακάριο, στο κεφάλι μου μέσα χορεύουν σά
δερβίσηδες μύριοι ίσκιои και χίλιες δώδεκα φωτιές.

Εν τώ μέσω τής νυκτός εγείρονται τραντέλλενες και απρόβλεπτες οι λέξεις
μου, σε μιά αγρυπνία μεθυστική από μελωδήματα. Μέσα στίς λέξεις οι εικόνες,
μέσα στις εικόνες τα χρώματα και τα αρώματα τού πόνου και τής προσδοκίας.

Πόνος και προσδοκία! Αυτοί οι μόνιμοι συνοδοί τού ανθρώπου. Κι από
πάνω οι μνήμες σαν τα τρεχαντήρια. Όλα μαζί μιά σφιχταγκαλιά!

Σαν αισθήσεις πανίσχυρες, ωστόσο λεπτεπίλεπτες κι ανυπότακτες μαζί,
πόννοι και προσδοκίες αλώνουν το χέρσο τής ψυχής μου και γεραίρονται!..

Έγραφα κάποια Κυριακή τού Αλωνάρη 2020.

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

Μεσονυκτικόν

ΚΟΝΔΩΡΑΣ

**Άς κάνω μιά στάση σ' αυτό το ταξίδι. Άς κοιτάξω λίγο τή θέα. Άς
αφουγκραστώ τα ψιθυρίσματα τών πεύκων . Να γεμίσω τα πνευμόνια μου
φρέσκον αέρα καλοκαιρινής ευδαιμονίας.**

**Η γυναίκα μου δίπλα έβαλε ν' ακούσει το μουσικό χάρμα “Condor” τού Leo
Rohas.**

Αφήνομαι κι εγώ στή μέθη τούτης τής άφατης λυρικής συγκίνησης...

A.X.Π.

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

Γεννήθηκε στην Αγυιά Λαρίσης το 1964. Πρωτοεμφανίστηκε στα Ελληνικά Γράμματα το 1980-μαθητής Λυκείου ακόμη-συνεργαζόμενος με τα περιοδικά του καιρού του “Θεσσαλικό Ημερολόγιο”, “Θεσσαλική Εστία”, “ Ηπειρωτική Εστία” και την εφημερίδα “Αγιώτικα Νέα”. Αργότερα συνεργάστηκε με τα λογοτεχνικά περιοδικά “ Πνευματική Ζωή”, “ Φιλολογική Πρωτοχρονιά”, “Πνευματική Λάρισα”, “Ελεύθερος Λόγος”, “ Νέα Εστία”, “ Θρακικά Χρονικά”, “Culture book”, “Κέφαλος”, την εφημερίδα της Λάρισας “ Ελευθερία” κ.α., δημοσιεύοντας ποίηση και δοκίμιο, έως και σήμερα. Έχει γράψει και δημοσιεύσει δέκα κριτικά κι αισθητικά Δοκίμια για την Ποίηση τού Τάκη Βαρβιτσιώτη, τού οποίου το έργο είναι μελετητής και κριτικός.

Εξέδωσε τα παρακάτω έργα, όλα ποιητικά:

- “Δέκα Φιλήματα για Συναυλία”, 1981
- “Αλυσάχνη”, 1982
- “Γράμμα στον άνθρωπο από σταφύλι”, 1984
- “Ο ξανθός Αύγουστος και η Ηλέκτρα”, 1987
- “Απόψε ο Αίολος κοιμήθηκε νωρίς”, 1988
- “Ο Αναχωρητής”, 2003
- “Αόρατος Ήλιος”, 2006
- “Θλίψης Τρόπαια”, 2015
- “Τα Φώτα στα Νερά”, 2016.

Μεσονυκτικόν

- Εν πλώ έχει τα παρακάτω έργα προς έκδοση:**
- ”Τετράδια με μπλέ πανάρια”, Δοκίμια και Άρθρα**
 - ”Μαρτυρίες απ’ το Αντάρτικο”.αφηγήσεις τού πατέρα μου, Χρονικό**
 - ”Μονόλογοι Αυτοεξορίας”, Στοχασμοί**
 - ”Τα εκατό ωραιότερα ελληνικά ποιήματα”, Ανθολογία**
 - ”Ρουμάνοι Λυρικοί Ποιητές”, Απόδοση από την Ρουμανική**

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

ISBN 978-618-00-2107-3

ΚΑΠΟΙΕΣ ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΠΕΡΔΙΚΟΥΛΗ

1. “ Από τούς πίο υποσχετικούς ο Α.Π. κατέκτησε σχεδόν εξ εφόδου, μιά πρώτη θέση στα σύγχρονα Γράμματα, με ποίηση καμωμένη από άπειθους ιριδισμούς και δεμένη με κάποια σπάνια ελλειπτικότητα. Η Τέχνη του δεν ενέχει μονάχα το άγγιγμα τού πυρακτωμένου βυθού, αλλά και τήν απρόοπτη λάμψη ενός ονείρου σε παραλήρημα”.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ, “ Ηπειρωτική Εστία”, 1984

2. “ Το δίχως άλλο βρισκόμαστε μπροστά ζ’ έναν αληθινό ποιητή, πού φέρνει κάτι καινούργιο στη Νεοελληνική Ποίηση. Νοιώθει τήν Τέχνη σάν χρέος τού ανθρώπου προς τήν ανθρωπότητα και τόν ποιητή ζωσμένον απ’ τίς ευθύνες του. Ποίηση με νεύρο, με μηνύματα κι έναν έξοχα δομημένο λόγο”.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΣΤΑΦΥΛΑΣ, “ Πνευματική Ζωή “ και “ ΔΙΝΑ”, 1989

3. “ Ο Α. Περδικούλης είναι ένας αληθινός ποιητής λυρικός, ρεαλιστής, που δεν απορρίπτει τόν επαναστατικό ρεαλισμό. Ο στίχος του θυμίζει καλές μεταφράσεις αρχαίων ελληνικών. Δρά σε διονυσιακό τοπίο, που το μεταφέρει παντού”.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοσιογράφος, Πελοπόννησος 1997

4. “ Ποίηση βιωματική, ως απόρροια μιάς πολυσχιδούς δραστηριότητας με τεράστιες μεταπτώσεις, είναι το έργο τού Αντώνη Περδικούλη”.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΕΚΙΑΡΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοσιογράφος, “Ελευθερία” Λαρίσης, 2003

5. “ Εντυπωσιακός, όπου απολογητικά ζωγραφίζει τον εαυτό του, μιλά με καθαρή ποιητική γραφή. Παρόλη τη διάχυτη πίκρα που ξεφεύγει απ’ τις γραφές του, θα ήταν άστοχο να χαρακτηριστεί η ποίησή του ως “ποίηση ήττας”, εντύπωση που αρχικά προκαλεί, και τούτο διότι παράλληλα με τήν έκφραση μιάς τραγικής επίγνωσης αδιεξόδων, αποκαλύπτει και τη δυναμική του διάθεση για αγώνα...”,

ΚΩΣΤΑΣ ΣΠΑΝΟΣ, “ Θεσσαλικό Ημερολόγιο”, 1985

6. “ Δεν θα ήταν καθόλου υπερβολή, αν έλεγα ότι ο Αντώνης Περδικούλης γεννήθηκε Ποιητής! Έφηβος ακόμα, μάς έδωσε τήν πρώτη του ποιητική συλλογή και δημιούργησε τīs άριστες τών εντυπώσεων. Θαυμάσιες, επαινετικές κριτικές ακολούθησαν, που υπογράμμισαν το πηγαίο ταλέντο του. Συνεχίζει αισιόδοξα και δυναμικά την πορεία του στα Νεοελληνικά Γράμματα.”

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δημοσιογράφος-Εκδότης, Αθήνα 1988

7. ..” Διέβλεψα από παλιά και διαβλέπω ακόμη την ποιητική σας δύναμη σε ρυθμικό και πεζό λόγο και αυτό είναι που μετράει..”.

ΝΙΚΟΣ ΨΗΜΜΕΝΟΣ (ΠΟΤΑΜΙΤΗΣ), Φιλόσοφος, Καθηγητής Πανεπιστημίου, Λογοτέχνης, Ιωάννινα 2004. (από επιστολή του)

8. “ ..ένας γνήσιος ποιητής με κατακτημένο λόγο και ύφος, μια πηγαία ποιητική φυσιογνωμία. Η γραφή σας σάς κατατάσσει στην Πολιτεία τών συγγραφέων με τιμή και δόξα..”.

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΝΤΑΒΟΣ, Ποιητής-Ιατρός , Λάρισα 1989 (από επιστολή του)

9. “ „στ’ αλήθεια, υπάρχουν ακόμη τέτοιοι ποιητές και τέτοιοι αναγνώστες με τέτοια υψηλή ψυχική και πνευματική καλλιέργεια;..”.

ΤΑΚΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ, Ποιητής, Θεσσαλονίκη 2005 (από επιστολή του)

10. “ Η Ποίησή σου μου δίνει χαρά ψυχής, που τη λέω εκλεκτή..”,
(από επιστολή του)

ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΙΟΥΖΟΥΛΗΣ, Ποιητής, Εκπαιδευτικός, Λάρισα 2016.

Αντώνης Χρ. Περδικούλης

Μεσονυκτικόν

ΤΕΛΟΣ